

LEGENDA ARICIULUI

Când a făcut Dumnezeu toate câte se văd pe pământ, s-a apucat să răsucescă și firul vremii. Acest fir era împletit din două, unul negru și unul alb. Firul alb era ziua, iar cel negru era noaptea.

A căutat Dumnezeu un dobitoc care să-l ajute, pentru că firul acesta era nesfârșit de lung și munca era prea cu oboseală multă. Dar iată că s-a găsit ariciul să dea ajutor lui Dumnezeu.

Și a stat ariciul un an, doi ani, trei, o sută, o mie, ba zece mii de ani și l-a ajutat pe Dumnezeu. Și Dumnezeu i-a dat două gheme: unul alb și altul negru, să le învârtască mereu, ca să se deșire cele două fire deopotrivă. Iar Dumnezeu sta și răsucea firele și făcea din două deosebite unul pestrîț și-l depăna pe ghemul vremii. Și era menit ca după ce se va isprăvi din depănat, Dumnezeu să facă oamenii și apoi să înceapă să desfacă firul vremii de pe ghem.

Se zice că uitându-se ariciul mereu la cele două gheme și învârtindu-le mereu, mereu, a ațipit de oboseală. Iar în vremea aceasta s-a rupt firul cel alb și Dumnezeu depăna înainte pe ghemul vremii un singur fir, în loc de două, numai pe cel negru. Deșteptându-se ariciul, a rămas fără suflare. Atât cât se depănase firul cel negru singur, atâta vreme trebuia să fie pe lume noapte, căci nu se amestecase cu firul care era ziua. Poate un an, poate doi, ori chiar o sută, ori o mie de ani, era să fie pe lume noapte. Și atunci s-a speriat ariciul de ceea ce a făcut, încât totii perii de pe dânsul s-au ridicat, cum se ridică în vârful capului părul omului de spaimă mare.

Și Dumnezeu, supărat de răul ce-i făcuse ariciul, a zis într-o mânie:

- Zburlit să-ți rămână părul pentru totdeauna!

Dar, aducându-ți aminte de binele ce i-l făcuse ariciul, a zis cu bunătațe:

- Ghemele mi le-ai ținut și ghem să te poți face la vreme de primejdie și nimeni, nici om, nici fiară, să nu poată să se apropie de tine, ca să-ți facă rău, că mult bine mi-ai făcut tu.

De atunci a rămas ariciul până-n ziua de azi zburlit, cu țepi și plin de spaimă, dar se poate apăra de dușmani, făcându-se ghem și nimeni nu-i poate face vreun rău.

LEGENDA CÂINELUI

Demult, demult, când Sfântul Petru umbla pe Pământ printre oameni spre a-i cunoaște și a-i ajuta, trăia un cioban într-un vârf de munte alături de turma sa de mioare. Pleca primăvara devreme și se întorcea târziu în miez de toamnă, la ai săi în sat. Dar în acel an, peste cioban dădu un mare necaz. Lupii se învățaseră la oi, și cum se depărta de turmă ciobanul, cum ieșeau de sub poalele pădurii hămesiți de foame și înșfăcând ce puteau, răreau pâlcul de mioare pe fiecă zi. Ciobanul nu se mai depărta de oițe nici cât a merge până la stână.

Într-o dimineață, cu ploaie rece și deasă, pe când păstorul își păzea mioarele, apără în fața lui, de niciunde, un bătrân gârbov cu barba albă, care-l rugă din suflet să-i dea ceva de mâncare să-și potolească foamea grozavă.

La început păstorul ezită să plece și să-și lase oițele singure de teama lupilor, dar apoi i se făcu milă de moșneag și, lăsând turma în grija moșului, se îndreptă spre colibă. Cum plecă păstorul, un lup și o lupoaică apărură din desișul verde. Bătrânul, cum îi văzu, ridică un braț spre cer și murmură vorbe numai de el știute. Ca prin minune cele două fiare se potoliră, începură să bată din cozi, și se târâră la picioarele bătrânului. Moșneagul, care era chiar Sfântul Petru, îi mângâie pe cap și le spuse:

„- De azi încolo să păziți turma acestui om vrednic, ca nimeni să nu-l mai prade vreodată!”

Când se întoarse ciobanul cu o bucată de caș și alta de pâine și văzu cum se gudurau lupii la picioarele oaspetelui său, căzu în genunchi și îi mulțumi cu lacrimi.

Și lupul și lupoica păziră turma norocosului păstor. Pe puii de lup, ciobanul îi vându altor păstori și de atunci câinele și ciobanul au devenit prieteni nedespărțiți.

LEGENDA CIOCĂNITOAREI

Se zice că ciocănitoarea la început nu a fost pasăre ca acum, ci a fost o femeie glumeață, adică una de acelea căreia îi plăcea să-și bage nasul în tot locul.

Într-o zi, prinzând Dumnezeu toate găngăniile de pe fața pământului și legându-le într-un sac, chemă pe femeia cea mai guralivă și dându-i sacul îi zise:

- Ia sacul acesta și du-l de-l aruncă așa cum îl vezi un mare! Dar nu cumva să îl dezlegi ca să vezi ce este în el, că apoi vai și amar de capul tău...

- Ferească cerul! răspunse ea, luând sacul în spate.

Femeia cum ieși afară, nu apucă a face câteva sute de pași când, cuprizând-o un dor nespus să vadă ce duce în spate, nu se putu abține de-a se opri în loc și-a dezlega sacul. Însă nu apucă să dezlege sacul, că ieșiră din el și începură a se răspândi în toate părțile și-a se ascunde unele prin crăpăturile pământului și pe sub scoarța copacilor, iară altele prin iarbă, care pe unde apucară.

Femeia, de spaimă și de frică, ca să n-o pedepsească Dumnezeu pentru că nu s-a ținut de cuvânt, ci i-a călcat porunca, începu a alerga în toate părțile după găngăniile, vrând să le prindă și să le bage iarași în sac. Dar cine era în stare să le prindă? Și cine, mă rog, putea să știe încotro au apucat și s-au ascuns acestea?

Dumnezeu, văzând că femeia căreia îi dăduse sacul cu găngăniile ca să-l ducă și să-l arunce în mare nu l-a ascultat, s-a mâniat pe dânsa și a pedepsit-o prefăcând-o într-o CIOCĂNITOARE, zicându-i că până nu va prinde toate găngăniile, câte le-a slobozit din sac, până atunci să nu mai tragă nădejde că se va putea preface iarași, cum a fost la început.

De atunci, de când Dumnezeu a prefăcut-o în pasăre, ciocănitoarea aleargă prin păduri, prinzând găngăniile, cugetând că dacă le va prinde pe toate, se va face iarași femeie, cum a fost de la început. Iar ciocul ei cel lung și ascuțit, cu care prinde găngăniile, e nasul ei de odinioară, căci ca femeie avea un nas lung, pe care și-l băga în tot locul.

LEGENDA CURCUBEULUI

Într-o zi, în timp ce Mama Natură își vedea de treburi în grădină, a auzit voci nervoase. Erau doi dintre copiii ei: Soarele și Ploaia, care se certau care este cel mai important pe lume.

- Eu sunt cel mai important! striga Soarele. Fără mine, nimic nu ar crește!
- Nu este adevărat, eu sunt cel mai important! striga Ploaia. Fără mine, nimic nu ar crește!

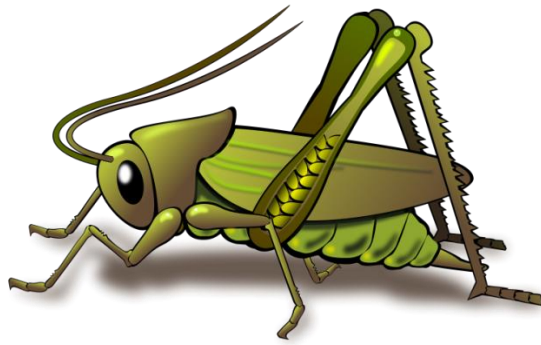
Glasurile li se auzeau din ce în ce mai tare și din ce în ce mai răstite, fiecare fiind sigur că el este cel mai important. La un moment dat, Mama Natura s-a săturat să-i vadă certându-se și s-a gândit să le dea o lecție. A trimis Soarele pe o parte a lumii și Ploaia pe cealaltă. Curând a fost pace și liniște din nou, iar Mama Natură s-a întors la treaba ei.

La început Soarele și Ploaia s-au supărat că au fost despărțiți, dar au decis că aceasta este șansa prin care fiecare poate demonstra că este cel mai important. Zi după zi, Soarele strălucea pe o față a globului, în timp ce pe cealaltă Ploaia continua să cadă. După o vreme, pe partea Soarelui totul era uscat, iar pe cea Ploii totul era inundat. Când și-au dat seama de greșeala făcută, Soarelui și Ploii li s-a făcut rușine. S-au dus înapoi la Mama Natură și și-au cerut iertare.

- Știm acum că niciunul nu este mai important decât celălalt, au spus. Avem nevoie unul de celălalt, iar lumea are nevoie de noi amândoi pentru creșterea plantelor și animalelor.

Mama Natură era fericită că Soarele și Ploaia și-au învățat lecția. Pentru a sărbători, s-a gândit să ofere lumii un dar special. De-a lungul cerului a pictat un arc de cerc din culori minunate: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet.

- Lumea are nevoie de voi amândoi, copiii mei, Soarele și Ploaia, a spus ea. De câte ori veți vizita lumea, în același timp, acest arc de cerc va apare pe cer. Când lumea va vedea curcubeul, va ști că voi sunteți fericiți să lucrați împreună.

LEGENDA GREIERULUI

Pe vremea lui Alexandru-împărat, trăia un fecior frumos și harnic de n-avea pereche, dar poznaș de-i merse vestea peste toate țările. Fetele împăraților îl îndrăgeau toate și se certau al cui bărbat va fi. Fiecare spunea că e numai al ei, că numai ea e vrednică de un bărbat ca el. În afară de frumusețe, feciorul mai avea un dar, acela de a cânta. Când îl auzai cântând, îți stătea mintea în loc, așa glas mândru și plăcut avea. Chiar și mamele fetelor îl îndrăgeau, iar împărații moșnegi cu barba până la genunchi încă își dădeau genele și sprâncenele lor stufoase în lături ca să vadă pe Fătul cel Frumos ca o minune și scump ca un boț de aur.

Toată lumea îl plăcea, numai Alexandru-împărat nu-l putea vedea în ochi, atât de urât îi era. Căci, cum Dumnezeu nu l-ar urî, când el, care era împăratul cel mai mare și mai vestit din lume, și tot nu era băgat în seamă nici pe departe de fetele celorlalți împărați. Din pricina aceasta s-a și început apoi o ură între ei, de nici Soarele, care pe atunci umbla pe pământ, nu i-a putut împăca. Alexandru-împărat s-ar fi împăcat bucuros cu Făt-Frumos, cu învoiala ca el să nu meargă la drăguța sa. Făt-Frumos însă, în ciuda lui, tot mai des se ducea la drăguța lui Alexandru-împărat și îi cânta cu glas cristalin cântec după cântec.

Soarele, văzând ce făcea Făt-Frumos, l-a luat o dată la fugă și l-a alungat așa de mult că, din alb și frumos cum era, s-a făcut negru precum cărbunele și din mare și voinic ce era, s-a făcut numai cât o alună, ascunzându-se la o femeie săracă sub vatra focului, de unde striga femeii:

— Griji, griji, griji, griji, griji! ca să nu mă găsească Soarele! și s-a prefăcut în greieruș. Soarele i-a zis:

— Na! tot acolo să șezi, și flămând și însetat, ziua și noaptea să tot strigi numai: griji, griji, griji, griji!

Fetele cele frumoase, auzind de întâmplarea aceea, s-au supărat rău și, prefăcându-se și ele în furnici, i-au cărat de mâncare bietului greieraș și îi mai cară încă și în ziua de azi, ca să nu moară de foame.

LEGENDA BUFNIȚEI

Se povestește că, la început, bufnița nu a fost pasăre, ci o femeie bogată, dar grozav de zgârcită. De zgârcită ce era, nicio fată ori flăcău nu voia să intre slugă la ea. Femeia nu le dădea decât puțină mâncare pentru munca lor. Bunul Dumnezeu a auzit asta și a vrut să vadă cu ochii lui dacă era adevărat sau nu.

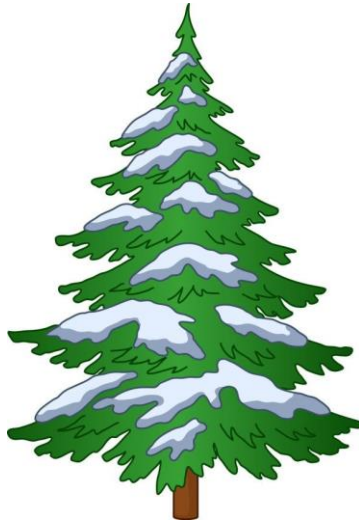
Astfel, într-o bună zi a coborât pe pământ, și-a luat pe el niște zdrențe și s-a dus la casa femeii. Ajuns acolo, a întrebat-o pe stăpâna casei dacă vrea să-l primească la ea ca slugă pentru o zi. Străinul i-a promis că-i crapă toate lemnele din curte, iar ca plată nu a cerut decât o pâinișoară coaptă pentru ziua lucrată.

Între timp, femeia a pregătit aluatul pentru pâinișoară. După ce a frământat aluatul și l-a lăsat să dospească, l-a pus într-o formă și l-a băgat în cuptor. După o vreme, când a scos pâinea din cuptor, gazda a văzut că aceasta era mare și frumoasă. Femeii i-a părut rău să-i dea străinului o asemenea frumusețe de pâine, așa că s-a gândit să facă alta mai mică. S-a pus atunci și a răzuit aluatul din covata de frământat pâine, iar din el a format o turtă. Când a scos-o afară, ce să vezi ... turta crescuse și ea la fel de mare și frumoasă! Asta pentru că Dumnezeu binecuvântase aluatul pe ascuns. Femeia cea zgârcită însă nu s-a îndurat să-i dea slugii sale nici această pâine. S-a hotărât să mai facă o turtă, dar una mititică de tot. Cum în covată nu mai rămăsese niciun pic de aluat, femeia și-a răzuit aluatul de pe degete. Din resturile adunate făcu o turtă și o dădu la cuptor. Când a scos-o afară, să vezi minune... turta crescuse și ea, mare, rotundă și frumoasă ca o pâine.

De-acum se făcuse seară, iar sluga a intrat în casă. Omul terminase de crăpat toate lemnele din curte, iar acum era obosit și mort de foame. Voia să-și primească plata, așa cum le fusese învoiala. Femeia nu avu ce să facă, așa că luă pâinea abia scoasă din cuptor ca s-o pună pe masă, în fața străinului. Dar, pentru că tot îi părea rău să dăruiască bunătate de pâine unui om pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci, o rupse în două. O jumătate a pus-o în fața celui așezat la masă, iar cealaltă jumătate a păstrat-o pentru ea. Dumnezeu a ghicit-o și s-a supărat rău de tot. A privit-o pe femeie în față și i-a spus...

– Ființă fără inimă! Pentru că ești așa de zgârcită încât nu te-ai îndurat să-i dai nici măcar o pâine întreagă unuia care a muncit o zi întreagă pentru tine, și pentru că nu ți-a fost rușine de fapta ta, te voi preface într-o pasăre rușinoasă.

La aceste cuvinte femeia s-a preschimbato pe loc în pasărea care se cheamă bufniță. Se spune că de aceea bufnița se ascunde ziua și zboară numai noaptea pentru că îi este rușine de fapta ei până în ziua de astăzi.

LEGENDA BRADULUI

Venise toamna. Toate păsările călătoare plecaseră spre țările calde. Numai o păsărică tare mititică nu putea să zboare după stol, umezindu-i-se ochișorii de lacrimi. Avea o aripă ruptă, exact ca în povestea cu puiul de prepeliță, cu aripa frântă de alicele unui vânător ...

Biata pasăre, cu inima plină de jale, se duse cu greu în pădure, că să ceară ajutor de la arbori. Cu glasul duios, îi rugă pe copaci:

- Uitați, am aripă ruptă. Lăsați-mă să trăiesc între ramurile voastre până va sosi primăvara.

- Eu nu pot să te primesc, păsărică! răspunse ursuz fagul. Mi-ajunge că am grijă de ramurile mele. Pleacă de aici și du-te la stejar!

- Nici eu nu pot! vâjâi stejarul răutăcios. Mă tem să nu-mi mănânci ghindă. Fugi, păsărică, în altă parte! De nu, îți rup și cealaltă aripă.

Cam în felul acesta o goniră pe sărmana păsărică și ceilalți arbori din codru. Săraca de ea! Era pe marginea disperării când auzi o voce:

- Unde te duci, păsărică?

Era bradul.

- Nu mai știu unde să mă duc, bradule. Copacii m-au prigonit cu toții și nu vor să mă primească în ramurile lor. Uite, aripa mă doare și nu mai pot să zbor. Au, Doamne, ce durere!

- Vino la mine! zise bradul, înduioșat de soarta bietei păsărele. Poți rămâne cât vrei între ramurile mele!

Atunci păsărica se urcă și-și făcu culcuș între ramurile bradului. Însă într-o noapte, vântul friguros porni să sufle cu putere. Semn că se apropia iarnă. Frunzele arborilor se îngălbeneau și cădeau la pământ, una câte una.

- Pot să scutur și frunzele bradului? îl întrebă vântul pe Moș Crivăț, împăratul Vânturilor.

- Nu! hotărî moș Crivăț. De brad să nu te atingi deloc. Bradul a fost bun cu biata păsărică. Trebuie să avem și noi milă de el. Podoaba verde să nu-i cadă niciodată.

Se spune că, de atunci, bradul cel bun își păstrează frunzele verzi atât vara, cât și iarna.

LEGENDA PĂUNULUI

Se zice că la început, când a făcut Dumnezeu toate vietățile de pe pământ, pe toate păsările le-a făcut albe și nu le-a dat niciun nume. Ele se deosebeau una de alta prin mărime și prin cântec. Dar nu fu destul, fiindcă Dumnezeu nu putea să cheme la el nicio pasăre, că n-avea nume cum să le strige. Mai ales că Dumnezeu ar fi vrut să le mai dea câte un sfat, de cum trebuie să trăiască și cum să se hrănească.

După ce le-a făcut, au plecat de lângă Sfântul-Părinte, numai una tot aproape de Atotputernicul se ținea. Se gândi atunci bunul Tată, ca să dea câte un nume la fiecare și să le coloreze și penele în chip deosebit, ca așa să se înțeleagă mai ușor cu ele. Porunci deci slujitorilor, ca să-i aducă tot felul de vopsele, pentru ca să se apuce de lucru.

Dar cine să-i adune păsările iar la un loc, că pământul era mare, păsări multe și niciuna nu știa ce voia Dumnezeu să facă. Cum vede însă lângă el pe zburătoarea care nu se depărtase de tronul sfânt, o cheamă și îi spune, ca ea să adune cum va ști, pe toate celelalte. Atât a trebuit, că unde se apucă acest crainic al Domnului să țipe cât îl lua pliscul, în cele patru laturi ale lumii și să cheme păsărima toată la împodobit și la botez. Și, cu cât țipa mai tare, cu atât mai mult își rotea coada, mândru de cinstea ce i-o făcuse Domnul, de a-l pune pe el să dea de știre surorilor această veste.

Păsările mari și mici, mai mult speriate de așa țipăt și de teamă ca pliscul îngâmfatului lor frate să nu se lărgească până dincolo de urechi, de atâta strigăt, au alergat, care cum au putut, în fața Sfântului-Stăpân. Dumnezeu a început să le vopsească pe fiecare cum a vrut el și să le pună și nume. Când a venit și rândul celei care dăduse vestea celorlalte, ca semn de recunoștință, Dumnezeu a vopsit-o cu cele mai mândre culori și mai ales coada i-a împodobit-o cum nu se putea mai frumos. Dar pentru că se arătase mândră față de celelalte, i-a zis:

- Numele tău să fie păun și să însemne mândrie, iar în loc de cântec, tu să nu poți decât a țipa!

Și de atunci a rămas păunul cu penele mândre, dar fără glas frumos, ci numai țipă.